

DEMOKRATI OG ISLAM ER SOM ILD OG VAND.

Af Asger Aamund 5. juli 2019

Siden folketingsvalget har der været en debat i medierne om, det nu var godt eller skidt, at muslimske vælgere på imamernes bud havde stemt massivt på Enhedslisten og de Radikale. Østergaard og Skipper glædede sig og hævdede, at de mange stemmer viste, at man godt kunne være en god muslim og en god demokrat. Andre mente, at de Radikale og Enhedslisten var taget som gidsler og nu ville blive presset til at tage hensyn til islamiske særinteresser.

Overfladisk set er der jo ikke noget at sige til, at vælgerne stemmer egennyttigt. Arbejderen stemmer således traditionelt på Socialdemokratiet, skolelæreren på de Radikale, journalisten på SF, landmanden på Venstre og den klimafortvivlede på det grønne parti, hun kan løbe op. Så det er naturligt nok, at muslimske vælgere stemmer på partier, der beskytter deres parallelsamfund uden forringelse af de sociale ydelser. Danske medier og politikere betragter islam som fredens og kærlighedens religion, der dog er sprinklet med stumper af gammel arabisk kultur, som rummer et andet syn på familien, kvinder og levevis end det gængse i de vestlige retsstater. I løbet af et par generationer forventes det, at muslimer bliver en aktiv del af det samarbejdende folkestyre på samme måde som gammeldanskerne. Denne opfattelse stemmer imidlertid ikke med realiteterne. Islam er en samfundsmodel, en religion og et retssystem (sharia). Enhver bestemmelse eller lov i islam skal have sin rod i islams tre hellige skrifter, der består af koranen, bogen om traditionerne (hadith) og Muhammeds biografi (sira). Koranen er hellig, fordi den er Allahs egne ord sendt direkte, komplet og uforanderlig til den troende muslim. De to øvrige skrifter anses også for hellige og bindende for enhver muslim, fordi nok er de ikke Allahs direkte diktat, men de er udtryk for Allahs vilje. Dette fastlåser islam og muslimer i et politisk system, der blev udviklet, inden Gorm den Gamle blev konge i Danmark.

Man kan derfor ikke være en god muslim og en god demokrat på samme tid. Demokrati forudsætter ligeværd mellem folk, men i islam er en vantro (kafir) en mindreværdig person, ligesom selv muslimske kvinder anses for laverestående væsener end en mandlig muslim. Under sharia er der ingen religionsfrihed, ingen ytringsfrihed, ingen presse- eller kunstnerisk frihed. Ingen lighed for loven. Der er et sæt love for muslimske mænd, et andet for muslimske kvinder og et tredje for vantro. Alle islamiske stater bygger på sharia. Derfor er Israel det eneste demokratiske samfund i Mellemøsten og Nordafrika. I Iran, Saudi-Arabien, Syrien og Irak er det sharia, der styrer. Hvis en progressiv muslim bekender sig til folkestyret, falder han omgående i islams fælde: som muslim skal du acceptere, at Allahs ord og direktiver altid vil stå over menneskabte love. Gør du ikke det, er du en frafalden og vantro. Ingen muslim ønsker at blive forstødt af sin familie, af sin kultur og sin tro. Derfor er et flertal af muslimer loyale mod islams totalitære samfundsmodel. Ifølge en meningsmåling foretaget af Wilke for Jyllandsposten i 2015 ønsker mere end 70 procent af de adspurgte muslimer i Danmark, at koranens bud skal følges fuldt ud. Det betyder, at den demokratiske retsstat erstattes af en islamisk formynderstat (sharia) efter mellemøstligt forbillede.

Profeten Muhammed prædikede, at jorden og alt på den tilhører Allah, som har givet det hele til muslimer. Alt, hvad der tilhører de vantro, også kvinder og børn, er lovligt bytte for muslimer (sura 33:27) Derfor har islam den opfattelse, at muslimer ikke har hverken politisk frihed eller trosfrihed, før deres ideologi hersker overalt med sharia som eneste retsgrundlag. Således er enhver muslim forpligtet til livslang jihad. Ikke nødvendigvis med bål og brand, men alt efter formåen og evne. Allah glæder sig også over den såkaldt lille jihad og fryder sig over nedkæmpelsen af pølsevognen på Brønshøj torv, fravær af juletræer i Ghettoerne og den kønsopdelte svømmeundervisning. Mange bække små.....

Vi har i Danmark en smuk tradition for at tillade totalitære partier og bevægelser, der målrettet arbejder på at erstatte folkestyret med et diktatur. Disse partier har dog aldrig været store nok til at true folkestyrets grundfjeld i vort land. Måske skulle vore politikere tænke over, hvad der sker, når 30 procent af vælgerkorpset ønsker sig et sharia-domineret samfund. Man burde nok lytte til, hvad Tyrkiets kække præsident Erdogan har at sige om den sag: "Demokrati? Det er ligesom at køre med sporvogn. Når man kommer til endestationen, står man af".

